

00:14

Så jag hittade ett fotografi från min tidiga tonår. Det var ett svartvitt foto av mig. På baksidan stod det, men det var helt nedklottrat, och det stod: Det här är en liten pojke som heter Paul. Jag har inte tagit hand om honom sedan han var sex veckor gammal.

Jag hade redan fått Lulu med Nancy, och jag gick med Pauls mamma, och vi flyttade, vi flyttade in i ett rum. Vi skulle gifta oss. Men på 60-talet var prästen fördomsfull. Hon var redan gravid och ville ha ett snabbt bröllop, ett snabbt äktenskap. På den tiden trodde irländarna inte på registerkontoret. Prästen vände sig om och sa till oss: Ni måste komma tillbaka, ni måste komma tillbaka om sex veckor, sex veckor i rad på

söndagen till kyrkan innan vi häver förbudet.

Jag sa till henne: Låt oss gå och gifta oss på registret, hon sa: Nej, jag är katolik, jag får inte.

Hur som helst, jag sa: Jag går inte till kyrkan. Hur som helst, hon ändrade sig om registret. Jag sa: "Nej, nu är det för sent." Och så var det med det. Medan hon var gravid frågade hon mig: "Kan du ta hand om barnet i några månader eller längre medan hon ordnar upp sitt liv?"

Sedan fick hon barnet och försökte ta hand om det. Nancy kom till mitt fönster och jag sa: "Vi måste ge bort barnet."

00:02:44

Hon sa: "Ta med henne till Paul." Jag tog med henne till Paul en dag och hon hade

ingenstans att bo. Vi flyttade in hos hennes mamma i ungefär en vecka, tills vi fick en lägenhet vid havet ovanför en butik. Och sedan upptäckte hon att de hade gjort ett misstag.

Hon fixade lägenheten själv, och när jag flyttade in hos henne upptäckte de att de hade gjort ett misstag. För att jag var svart.

00:03:23

Så de sparkade ut er.

00:03:25

De sparkade inte ut oss, men vi var tvungna att flytta, vi var tvungna att flytta. Sedan flyttade vi från Benfleet till Southend, där Alison föddes. Vi flyttade därifrån till ett hotell där Lulu och Tony bodde. Tony var med oss. När jag gjorde slut med Nancy var det då vi kom hit.

00:03:53

Hon hotade mig med Paul, hon nämnde aldrig Lulu eller Tony, hon hotade mig med Paul.

00:04:01

För att Paul inte var hennes.

00:04:03

Om du går måste du ta Paul med dig. Så jag var tvungen att stanna, jag stannade tills vi flyttade hit och vi. Vi flyttade till ett par ställen. Till slut var jag tvungen att gå.

00:04:25

Nancy uppfostrade dig ett tag eftersom hon hotade mig.

00:04:29

Nej, hon uppfostrade mig inte. Pappa, du var inte där, hon uppfostrade mig inte. Jag minns en dag när jag hade ont i örat i barackerna. Eftersom jag inte kunde svälja tabletten drog hon ner mig från den övre britsen och slog mig. Och sedan i Gunthorpe, eftersom jag kissade i sängen, slog hon mig mot alla fyra väggarna i sovrummet.

Du vet, jag hade afro när jag var liten. Jag grät för att det gjorde ont när hon kammade ut min afro. Och hon slog mig med en borste. Jag var tvungen att gå till skolan, Fulby School, från barackerna på egen hand. Jag var bara fem år gammal. Hon slog mig hela tiden.

Fråga Tony.

Jag hatade henne.

00:05:14

Du var inte hennes.

00:05:14

Du har aldrig nämnt att hon slog dig.

00:05:16

Jo, massor.

00:05:20

När hon gifte sig med Roy låste hon in mig i sovrummet. Och Tony gick på bröllopet och Warren, och, du vet.

00:05:29

Hon låste in dig i sovrummet.

00:05:33

Jag hatar henne.

00:05:34

Jag visste inte ett skit om det. Det är första gången jag hör talas om det.

00:05:39

Varför har du inte berättat det för honom tidigare?

00:05:45

För att jag var den söta lilla svarta bebisen, eller hur? Det var den enda anledningen till att hon tog hand om mig. Jag tittade på ett program på TV om en kille som ville... Som just hade fått reda på att hans mamma inte var hans riktiga mamma. Och Nancy sa till mig: "Vad skulle du göra i den situationen? Skulle du vilja hitta din riktiga mamma?"

Och jag sa: "Ja."

Och hon sa: "Jag är inte din riktiga mamma."

Och det chockade mig djupt.

00:06:20

Jag minns när vi var små, jag var inte i rummet, men det här går tillbaka till när vi bodde i June Cottage. Min mamma, jag kunde alltid höra min mamma skrika på Paul, och hon, jag hörde henne för Paul var ett sjukligt barn. Han hade bronkit och allt möjligt för att hans mamma inte tog hand om honom.

Och... får jag säga det här, redigera det, om inte? Men när Paul var liten, eftersom han var ett så sjukligt barn, kissade han ibland i sängen, och eftersom han kissade i sängen kunde jag höra min mamma skälla på honom och slå honom på övervåningen, men jag var på nedervåningen. Men man kunde höra det.

Nu kallar vi det en dysfunktionell familj på grund av hur saker och ting var. Men alla barn som bodde i vårt hus, vi kallar dem inte så, för Tony är min mammas, men inte min pappas. Paul är min pappas, men inte min

mammas. Men vi lärde oss förstås inte det förrän senare. Men för mig var de alltid, och är fortfarande, mina bröder. De är inte halva det här och styv det där och sånt. De är bara mina bröder eftersom vi har vuxit upp med dem, så vi behandlar dem inte annorlunda.

00:08:18

Jag tror att din mamma kom och hälsade på dig när du var sju år.

00:08:20

Gjorde hon det?

00:08:21

Din mamma kom och hälsade på dig när du var på...

00:08:26

Barackerna?

00:08:28

På barackerna, ja. Och sedan kom hon och hälsade på dig när du var på...

00:08:32

Gunthorpe,

00:08:34

Gunthorpe.

00:08:34

Verkligen?

00:08:36

Jag fick ett brev från min vän Carl i London. Och han sa, han frågade mig, han sa att din mamma ville ha min adress, det var samma ställe där hon varit. Hon kom en gång. Han sa att din mamma ville ha min adress och jag frågade Nancy. Hon sa: Nej, skicka den inte till henne. Och det var allt. Jag hörde aldrig av henne igen.

00:10:38

Allt jag gjorde var att rymma hemifrån. Jag ville inte vara där. Jag brukade inte gå till skolan. Mycket ofta. En dag tog jag Roys moped, han hade en moped. Så jag bara gick och tog den. Vad var jag, 14? 14 år gammal och blev arresterad för det. Och jag blev omhändertagen. Jag älskade det. Flickorna var inlåsta, de var i madrasserade celler. Men vi kunde göra vad vi ville. Jag hade det jättebra. Bara att inte vara hemma.

Jag var ändå aldrig hemma. Jag brukade gå runt till Reg och Mark och bara stanna där, bara hålla mig borta från där jag bodde. Jag brukade gå ut från mitt hus i Welland Estate. Jag gick till stan på egen hand med min blazer på mig, ja? Ja, och St. Mary's flats i Peterborough. Jag brukade gå dit, stanna och stanna på toppen av flerbostadshuset hela dagen. Sedan kom

jag tillbaka när skolan var slut. Jag satt bara där hela dagen. Jag ville inte gå till skolan, jag hatade det. Nej, jag brukade bara gå in, skriva in mig och gå rakt ut igen.

Även i klassen sa jag bara: "Ursäkta mig, sir eller miss, jag går bara på toaletten. Jag kommer strax, jag är snart tillbaka."

00:12:00

Och så här elak var Roy. För vi brukade sitta och titta på Giant Haystacks på tv på lördagseftermiddagen, så han fick oss alla att brottas. Han delade in oss i par, han delade in oss i par för att slåss. Men sedan brukade det bli otäckt eftersom antingen de stora var med eller Roy var med, och han började bli otäck. Så jag brukade tänka, gör han det bara för att han vill hämnas på oss på något sätt?

00:12:38

Nancy hade tre vita söner, okej? Och plötsligt dök de alla upp i Mendip Grove. Vi hade ett hus med tre sovrum där. Det var jag, Tony, Lulu och Alison. Nu hade vi ytterligare tre vita bröder.

Jag gick och la mig och Nancy kom upp och sa: "Jag måste gå. Din bror har hamnat i trubbel", och hon menade Warren, okej? Han hade stuckit sin egen flickvän när han var 16 år. Någon dansade med hans flickvän på en diskotek. Han menade inte att sticka sin flickvän, han menade att sticka killen, men han kom hem till Mendip Grove. Han tog en kökskniv, gick tillbaka till diskoteket och försökte knivhugga killen som dansade med hans flickvän, men träffade istället hans flickvän, Roxanne. Han var bara några centimeter från hennes hjärta. Han blev arresterad och åkte till Bristol, men när han kom ut... Jag såg upp

till honom, jag hade aldrig haft någon, Julian var inte där. Jag hade inte, du vet...

00:13:45

Han hade full skinhead-klädsel. Crombie, höga byxor. Allt man kan tänka sig. Och jag minns att jag åkte till London Road för att se Peterborough, jag minns inte vem vi spelade mot. Satt på muren framför, lyssnade. På den tiden blev svarta människor misshandlade på fotbollsarenor. Jag satt där. Jag minns namnen på killarna, Chris Hughton, han är nog runt 70 nu, Ashley Morris, jag minns deras namn. Jag var bara nio år. Och det var slagsmål på London Road mellan dem. Ja, och de gav allt. Och jag blev förflyttad från muren upp till bakre muren, så att jag inte skulle skadas, okej? Jag minns att jag var i Peterboroughs centrum, Black Marias. Jag vet inte om du minns det så väl, du skulle

inte minnas Black Marias, men det var polisbussar.

De arresterade en massa huliganer på Cathedral Square. Och min bror öppnade bara bakdörren när han kunde. Och alla skinheads. På Walton School. Jag var inte hemsk, jag mobbade mobbarna, okej? Men jag blev, du vet, en av dem som man inte bråkar med. Aldrig. På grund av min hudfärg också, du vet, som med Ian, som du kommer att träffa senare. Han var medlem i National Front, okej? Riktig medlem.

Jag åkte till Skeggie när jag var 18 år, hoppade på bussen. De var på bussen med svarta soppåsar med banderoller i, okej. National Front, du vet, svarta ut och allt sånt, alla skins och jag var där, lilla jag. Men, du vet, när jag ser tillbaka, jag kunde inte hantera dem, förstår du? Men han är en av de trevligaste personerna man kan träffa. Jag var inte med i deras skinheadgäng, det

kunde jag inte, det gick inte. Jag kunde inte, för jag var svart. Jag kunde vara med Mitchell. Mitch kunde jag vara med, för jag kände honom. Jag kunde vara med honom för jag kände honom från Welland tate. Mitch var nio, jag var ungefär tio. Nej, jag var elva. Du vet, jag var skinhead. Jag var din värsta mardröm eftersom mitt namn var sprayat på toalettbyggnaden som inte finns längre på Lincoln Road, men det var mig de ville ha. Alla ville slåss med mig, alla. Jag skulle inte säga att jag var den tuffaste, men jag älskade att slåss.

00:16:16

Det var skit. Det var helt värdelöst att växa upp där, men vi hade varandra. Det var som att man alltid var tvungen att göra det bästa av en dålig situation tills man flyttade hemifrån. Och när jag flyttade hemifrån jublade jag.

Jag satte mig på bussen och tänkte: Vart ska jag ta vägen? Men min pappa hade en vän som jag också var vän med hennes son. Och jag tänkte att jag skulle åka till Diane. Men jag kunde bara stanna där ett par dagar eftersom hon var socialbidragstagare och så, och hon fick inte ha extra personer i sitt hus och sånt.

Men hon sa: ”Du vet, Lulu, jag kommer aldrig att kasta ut dig. Det finns alltid mat till dig på bordet.” Så då började jag bo hos andra människor, och så småningom, så småningom, jag och min syster. Vi hängde på torget med våra resväskor tills de gav oss någonstans att bo.

Jag vet inte om det var för att jag inte kunde gå så bra. Men i slutet av dagen hade de hittat ett litet hus åt oss. Det var inte det

bästa huset i världen, för det låg på den
sämsta gatan.

00:17:37

Jag flyttade hemifrån när jag var 15, vet du.
Och jag flyttade från Welland Estate till
Julien's, min pappas, ja? Och han, han tillät
mig inte. Jag hade min resväska. Jag var
som Paddington Bear, ja? Jag tog, jag gick
till Bourges Boulevard, vet du? Och jag sa,
jag har ingenstans att bo. 15 år gammal.
Och han säger: "Du får fan inte stanna här."
Så jag vandrade iväg längs vägen igen.
Nerför Lincoln Road. Och hans flickvän kom
ut och sa: "Jag har övertalat din pappa att
låta dig stanna här." Och när jag kom
tillbaka sa han till mig: "Du tvättar och
stryker själv, och om du hamnar i trubbel
med polisen åker du ut."

När jag var 18 fick jag den där lägenheten i Paston. Jag var tvungen att registrera mig och man får poäng, okej? Man får poäng och man håller bara kontakten med föreningen, bostadsföreningen. Och då fick jag en lägenhet, ja. Jag tog min säng från Julien, okej? Och madrassen, och han kom tillbaka och hämtade den, tog tillbaka den.

00:18:59

Jag hyrde min lägenhet i Pilton Close, okej. Och sedan hade en av mina vänner från skolan den där bungalowen i Ivy Grove. Och sedan bytte vi, som man gör med kommunen, saker, ja? Föreningen. Han fick min lägenhet, jag fick den där bungalowen, ja.

00:19:43

Vi bodde bara några dörrar ifrån varandra, men. När jag insåg det, tror jag att det var första gången när det fanns massor av flaskor som Alison förmodligen inte kände till, som hamnade i min soptunna. Massor, du vet, massor av vinflaskor och sånt. Och han gick och hämtade tillbaka min soptunna eller tog upp soporna till min. Plötsligt öppnade jag soptunnan och där låg massor av flaskor. Han har varit mycket i Irland och vi tror att hans mamma bodde där. Om hon fortfarande lever, må hon välsignas. Jag säger, välsigna henne, för du vet inte. Eller så kanske han har syskon som bor där, men jag tror att det var möjligt. Det var då för att han inte kunde få några svar från pappa, men din mamma försökte verkligen hjälpa honom. Hur många gånger åkte de till Irland för att leta?

00:21:03

Jag antar att det var 1990? Runt 1990, tror jag? Jag vet inte ens vilket år det var. Jag har aldrig tänkt på det. Men jag hade känt till honom ganska länge, jag brukade se honom i Peterborough. Han var cool. Jag jobbade på en tandläkarmottagning på tredje våningen på Cathedral Square, mitt i centrala Peterborough, och varje morgon när jag gjorde i ordning tandläkarmottagningen gick han in på Wimpy tvärs över gatan. Så jag såg honom varje morgon. Och jag tänkte bara: "Åh, han är så cool och snygg."

Och sedan, flera år senare, kanske sex eller sju år senare, kanske ännu längre, stötte jag på honom i Peterborough och det var så vi kom igång, antar jag. Alla försökte hjälpa Paul, det var något med honom som gjorde att man ville hjälpa honom och få allt att bli bra. För när man ser någon lida, särskilt någon man älskar, lida som han gjorde, vill man väl göra vad man kan för att det ska bli bättre? En del av hans problem var att han

inte kände sin mamma. Han kände att vi hade blivit övergivna, han kände att vi hade blivit övergivna på många olika nivåer.

Men ja, vi åkte till Dublin, skaffade gula sidorna, inte gula sidorna. Telefonkatalogen försökte hitta alla Cahills, men det var förstås som att leta efter en nål i en höstack. Och jag vet faktiskt inte vad han skulle ha gjort om han hade hittat henne, för att vara ärlig.

00:22:57

Jag skulle nog fråga henne varför hon övergav mig. Jag började leta efter henne när jag var omkring 15 eller 16. Jag gick till socialtjänsten först. De kunde inte hitta något. Jag kontaktade också Frälsningsarmén eftersom jag var född utanför äktenskapet. De ville inte leta efter henne.

Ja, jag försökte begå självmord, ja. Allt kom upp till ytan, och sedan kom Julien, när jag kom ut från Addenbrooke's. Och jag gick bara upp på övervåningen. Jag vill inte se honom. Jag förstår inte varför han är här nu? Han har aldrig funnits i mitt liv. Herregud, varför?